

A bakonysárkányi iskolától a Fulbright ösztöndíjig

Kedves Bakonysárkányi Diákok!

Mint az iskola egykori tanulója, nagyon örültem a felkérésnek, hogy meséljek egy kicsit magamról.

Akárhányszor megkérdezik, mindig büszkén szoktam válaszolni, hogy egy kis faluból származom. Számomra sokat jelent ez, nemcsak Budapesten, de itt Los Angeles metropoliszában is úgy gondolom, hogy egy kis faluban felnőni sok mindenre megtanítja az embert, megtanít értékelni olyan dolgokat, ami mellett a legtöbben csak elsétálnak. A mai napig büszkén mesélek például a környezetvédő szakkörökről, és próbálom elmagyarázni a mérhetetlenül pazarló amerikai társadalomban felnőtt embereknek, hogy miről is szólt nekünk a papírgyűjtés, és hogy miért nem jelenti a harmadik világot, hogy az egyszer használatos eszközök helyett sok mindent sterilizálunk, és nem nyomtatunk ki minden e-mailt hogy aztán 15 perc múlva a kukában landoljon.

Legtöbbször már a gimnáziumban is nevettek, amikor mondtam, hogy kilencen voltunk egy osztályban. Utólag persze beigazolódott, hogy úgy látszik mégsem az iskola tanulóinak létszáma számít, hanem az az energia, amit tanáraink befektetnek a nevelésünkbe. Én sokat köszönhetek az iskolának, hiszen mindazon tantárgyakból, amiket szerettem, lehetőséget kaptam arra, hogy megmértessem magam az iskola színeiben, legyen az matematika, fizika, vagy kémia, hála Benis tanár úr lelkiismeretes felkészítésének földrajzból, korán megtanultam, hogy hogyan kell leülni, koncentrálni és tanulni.

A tatai Eötvös Gimnáziumba ezen versenyeredményeknek köszönhetően felvételi nélkül kerültem be, és bár az elején már mondták, hogy ne legyenek túl nagy reményeim arról, hogy itt is ugyanolyan eredményekkel tudom folytatni, hiszen sokan nagy városi iskolákból kerültek be szintén kitűnő eredménnyel, és úgysem lesz mindenki kitűnő. Persze egy percig sem gondoltam, hogy igazuk lesz, és ez be is igazolódott, nem okozott meglepetést, hogy elő kell venni a könyvet és koncentrálni, hiszen tudtam már milyen ez. Második osztályban megválasztottak a Diákönkormányzat Elnökének, és ez túl a rengeteg szervezési és protokolláris feladaton lehetővé tette, hogy nagyon jó kapcsolatba kerüljek tanáraimmal, szinte már felnőtt módra. Kicsit hiperaktív diákként persze a kollégiumi életben is aktívan részt vettem, legyen szó sportról, művészetről vagy bulikról, így a következő dolog amit megtanultam hogy hogyan kell a lehető legrövidebb idő alatt a legaktívabban kihasználni az agyamat, és nem törődni azzal, hogy a kollégium üres folyósoján ülök a történelem és a matek fölött, és rajtam kívül mindenki az igazak álmát alussza.

A gimnáziumban sem hagytam abba a versenyzést, matematika speciális osztályban egyértelműen matekból, de mellette földrajzból, majd később az OKTV-n biológiából is elindultam. Aztán persze jött a nagy kérdés, hogy merre tovább, mivel mindig szerettem a humán és a reál tárgyakat is, és a kommunikációs képességeimet is erősnek tartottam, így aztán egyértelmű volt hogy az orvosi felé veszem az irányt. Az

érettségi és a felvételi akkor egy óriási kihívásnak tűnt, utólag persze már csak mosolyog az ember, hogy hajjaj, az semmi volt ahhoz képest ami utána jött. Külön jól esett, hogy reális felvételizőként a magyar érettségi dolgozatom bekerült az ország legjobb 10 dolgozata közé.

A gimnáziumban aktív közéleti tevékenységem és kiváló tanulmányi eredményeim miatt megkaptam az évente egy végzősnek kiosztott Eötvös-érmet, a kolligumból a József Attila Középfokú Kollégium Díjával búcsúztak tőlem. A magyartanárnőnk pedig az érettségi banketten csak annyival, hogy arra kérlek, ne legyél kitűnő az orvosin is, élj is egy kicsit. Az ígéret első felét nem tartottam be, a másikat igen. Nálam ez soha nem zárta ki egymást.

Az egyetem első két éve óriási nyomás és hajtás volt, de mellette szakkollégista voltam, tagja majd alelnöke lettem a Hallgatói Önkormányzatnak és lelkes tagja voltam az Instruktor Csoportnak is, így maradtak a rövid éjszakák, intenzív tanulás, és csodálatos emberek akik miatt mindez érdemes volt.

Negyedévesként aztán úgy döntöttem, hogy ideje világot látni, így Erasmus Ösztöndíjjal Németországban töltöttem egy évet.

Az ezt követő nyáron Brazíliában voltam a Magyar Orvostanhallgatók Egyesülete révén cseregyakorlaton, szeptemberben pedig a Lions Club Ösztöndíjjal Bécsben tölthettem a belgyógyászat gyakorlatot.

Hatodévben búcsúzóul meg befejeztem egy cseregyakorlatot Tunéziában is, és szépen lassan lediplomáztunk.

Utazgatni, más országban megtalálni a helyünket óriási kaland, kihívás, sokszor nagyon nehéz, de közben felnő az ember, és megtanulja hogyan kell boldogulni a világban. Hatodév végefelé aztán elhatároztam, hogy a következő állomásom az USA lesz, és megpályáztam a Fulbright Ösztöndíjat, jelenleg Fulbrightosként Los Angelesben élek.

Óriási élmény a világ egyik legérdekesebb, leghíresebb városában élni, a legnagyobb beverly hillsi klinikán dolgozni, megtalálni az utam, kiállni magamért mind szakmailag, mind emberileg. California a tökéletes időjárásával, mesés szép tájaival számomra nem jelentett mást, mint nagyszerű barátokat találni, gyönyörű helyeket látni, olyan szerencsésnek érezni magam mint még soha ezelőtt, a legmagabiztosabbnak, a legfelnöttebbnek, a legboldogabbnak lenni, és néha a legmagányosabbnak.

Ha bárki megkérdezi, én mindig azt válszolom, hogy nálam az általános iskolában dőlt el, hogy milyen típusú ember leszek. Az a rengeteg pozitív megerősítés és törődés amit kaptam megerősítette az ambicióimat, megszerettem tanulni, mert voltak sikereim, és utána pedig minél könnyebben ment a tanulás, annál könnyebben jöttek az eredmények.

Azt kívánom nektek, hogy Ti is eljussatok oda ahova szeretnétek, hogy megtanuljatok dolgozni a sikerért, kitartónak és nagyon hálásnak lenni, és hogy

közben soha ne felejtsetek el, hogy honnan jöttetek, és hogy mennyi mindent kaptatok a szülőfalutól és az első iskolától.

Work like you don't need the money.

Love like you've never been hurt.

Dance like nobody's watching.

Sing like nobody's listening.

Live on earth like it's heaven.